Ron Paul's Weg naar Tampa
Libertaire Luis in Pels van Republikeinse Partij

Gastbijdrage van Xavier Everaert

Ron Paul, de laatst overgebleven uitdager van Mitt Romney in de strijd om de kandidatuur van de Republikeinse Partij voor de presidentsverkiezingen van november, staakt zijn campagne. De mainstream media in de VS en ver daarbuiten, ook bij ons, leidde uit het perscommuniqué af dat Paul uit de race stapt. Not quite.

"The last great hope" van vrijheidsminnend Amerika staakt de campagne om twee redenen. Een praktische en een tactische. De praktische reden is het onfortuinlijke opdrogen van de campagnefondsen. In tegenstelling tot Mitt Romney, de kandidaat van het partij-establishment, wordt de campagne van Paul niet gefinancierd door Wall Street, maar door doodgewone Amerikanen. Terwijl de campagne van Romney gesteund wordt door het grootkapitaal van Goldman-Sachs (die tevens de campagne van Obama financieren), JP Morgan Chase, Credit Suisse Group, CitiGroup, PriceWaterHouseCoopers, Wells Fargo, Morgan Stanley, Barclays en tientallen andere fat cats van Wall Streets, wordt de campagne van Paul gedragen door de "grassroots activists", zijn doorwinterde militanten.

Opmerkelijk: Ron Paul haalt van alle kandidaten van beide partijen het meeste geld op bij de soldaten van het Amerikaanse leger en bij de Spaanstalige bevolking. Paul's boodschap van vrijheid en zijn campagne tegen de Amerikaanse oorlogsindustrie hebben duidelijk gehoor gevonden bij een groot segment van de Amerikaanse bevolking. Ook Obama's ongrondwettige oorlog in Libië en diens uitbreiding van de Patriot Act en andere wetten die de burgerlijke vrijheden in Amerika gevoelig verzwakken, hebben Paul's boodschap alleen maar versterkt. De steun van de Hispanics is traditioneel te verklaren door hun fanatieke strijd tegen excessief overheidsoptreden. Op de vlucht voor totalitaire – zowel linkse als rechtse – regimes in Centraal- en Zuid-Amerika vinden zij in Paul hun meest geschikte presidentskandidaat. Ondanks zijn enorm trouwe aanhang en recordophalingen tijdens zogenaamde "Money Bombs" kan ook Paul niet opboksen tegen de Wall Street-miljoenen van Romney en Obama. Let wel, Paul stopt zijn campagne niet. Op 17 mei zal er opnieuw een grote Money Bomb zijn. De campagne blijft doorgaan, ook al zal Paul zelf geen campagne meer voeren in de primary states.

Paul's tweede reden om de campagne nu te staken is tactisch. Paul voert een uitgekiende, niet te onderschatten, "delegate strategy". Die houdt in dat hij zich focust op de caucus states, niet de primary states, en het oppikken van delegates voor de Republican National Convention eind augustus in Tampa, Florida. Nu die machine in werking is getreden, is de rol van de "persoon" Ron Paul in de laatste maanden van de campagne uitgespeeld. Laat ons niet vergeten dat de Texaanse verloskundige 78 jaar oud is en zijn vrouw Carol met haar gezondheid sukkelt. Zo'n campagne is zowel mentaal als fysiek een zeer zware beproeving. Wil hij fris zijn in Tampa in augustus, heeft hij nu nood aan rust.

Wat houdt die fameuze "delegate strategy" nu juist in? Om dat te begrijpen moet men inzicht hebben in het ingewikkelde, vaak absurde, kiessysteem van de verschillende staten. Een volledig overzicht zou ons te ver leiden, dus beperk ik mij tot een overzicht van Paul's overwinningen. In Massachusetts, de staat van Mitt Romney, werd begin maart de zogenaamde "primary" gehouden. Die werd gewonnen door Romney, maar men neigt uit het oog te verliezen dat de draagwijdte van een primary beperkt is. Belangrijker dan de primary zijn de districtcaucussen, waar de toewijzing van delegates aan de overblijvende kandidaten wordt geregeld, die in Massachusetts werden gehouden op 30 april. Daar werd beslist dat van de 38 delegates die Massachusetts naar de RNC in Tampa mag sturen, er 16 voor Ron Paul zullen stemmen. De uitslag van de Massachusetts districtcaucussen mag dan well onder de radar van de mainstream media zijn gebleven, haar concrete belang is niet te onderschatten. Als Romney er zelfs niet eens in slaagt om de Republikeinen in zijn eigen staat te verenigen, hoe zal dat dan aflopen in Tampa?

Maar Paul doet nog straffer op andere plaatsen. Op 4 februari werd de Republican Caucus in Nevada gehouden. Daar behaalde Romney 50% en liet Paul ver achter zich met 19%. Bij de toewijzing van de 28 delegates die de staat Nevada naar Tampa zal zenden zullen er echter 22 (!) voor Paul stemmen. Een overweldigende meerderheid. Soortgelijk scenario in Maine. In de Maine Caucus haalde Romney 39%, op de voet gevolgd door Paul met 35%. Maar van de 24 delegates die Maine naar Tampa stuurt, zullen er 21 voor Paul stemmen. Ook in Missouri, Washington State en Colorado won Ron Paul meer dan de helft van de delegates. In Alaska werden niet alleen 66% van de delegates door Paul binnengehaald, ook de gehele partijstructuur werd overspoeld door het libertaire Paul-kamp. In Louisiana haalde Paul zelfs 75% van de delegates binnen. In Minnessota maar liefst 83%. Tot spijt van de mainstream media, die blijven vasthouden aan de fabel dat Paul geen enkele staat wist te veroveren, heeft Paul een aanzienlijke meerderheid in 8 staten. Romney en het partij-establishment zullen er dus onmogelijk in slagen om de aanhang van Paul te negeren en de partij in Tampa zonder meer achter Romney te verenigen. De campagne gaat onverminderd voort, met als eindstation

Tampa, waar in augustus beslist zal worden over de toekomst van de Republikeinse partij en de vrijheid van de Amerikaanse bevolking.

De partij kan niet blind blijven voor de Paul-factor. De hoogbejaarde Paul blijkt razend populair te zijn bij de Amerikaanse jeugd, zowel voormalige neocons als ex-Obama-aanhangers. Paul is de onbetwistbare nummer 1 bij de onafhankelijke kiezers, nog steeds een belangrijk, maar door de media vaak doodgezwegen, segment van het Amerikaanse electoraat. Ondanks de onuitputbare middelen van de Romney-campagne slaagt de zogenaamde "gedoodverfde" uitdager van Obama er niet in om meer dan 1000 toeschouwers te lokken naar zijn toespraken op de Amerikaanse marktpleinen of universiteitscampussen. Ron Paul trekt daarentegen duizenden mensen. In Philadelphia, de staat van Rick Santorum, wist Paul meer dan 4000 man op de been te krijgen voor zijn toespraak… tijdens een vreselijk onweer! In Urbana, een klein stadje in dé staat van Obama, Illinois, kwamen er maar liefst 4.600 supporters opdagen. In Madison, Wisconsin, 5.000. In Austin, Texas en Chico, Californië 6.000. In Los Angeles, waar Obama vorige week 15 miljoen dollar ophaalde bij de Hollywoodsterren, werd Paul verwelkomd door 7000 aanhangers. Dit zijn toch opmerkelijke cijfers voor een zogenaamde "kansloze" kandidaat? Eén ding is zeker: de media kan het fenomeen Paul niet meer blijven negeren.

Het Republikeinse partij is – eindelijk – tot het inzicht gekomen dat Paul wel degelijk een obstakel is voor Romney's kandidatuur. Daarvan mogen de vele incidenten op de regionale en statelijke conventions getuigen. Tijdens de lokale conventie in de woestijnstaat Arizona werd de airconditioning afgezet, toen duidelijk bleek dat Paul de meerderheid van de delegates ging binnenhalen. In Oklahoma en Virginia werden Paul-delegates buitengesloten om hen te beletten hun mandaat op te eisen. In Carson County, Nevada, werd een microfoon afgezet wanneer een Hispanic het woord nam, aangezien quasi alle Hispanics daar Ron Paul-supporters zijn. In Minnesota kregen kiezers vanuit de partij de "instructie" om niet op kandidaten onder de 50 jaar te stemmen, aangezien Paul een quasi-monopolie heeft op de jongere kiezers en de jonge delegates. In Missouri werden Paul-delegates zelfs gearresteerd in een laatste poging om hen van hun delegacy te beroven. Ondanks de incidenten, ondanks de haatcampagne vanuit de Republikeinse partij, ondanks de black-out van de mainstream media en ondanks het geldgebrek slaagt niemand er in om Ron Paul, zijn ideeën, en zijn supporters te stuiten. In Tampa zal blijken hoe groot de invloed werkelijk is, en welke richting de Republikeinse Partij de komende jaren zal uitgaan. De richting van "meer van hetzelfde" of de richting van meer libertaire ideeen en meer vrijheid.

Ook al staakt Paul zijn campagne, de race is nog niet over. Die zal pas gedaan zijn in Tampa. Geen dag vroeger. En of Paul nu de nominatie binnenhaalt of niet, de strijd voor vrijheid blijft doorgaan. Zij het in de Republikeinse partij, zij het daarbuiten. Zeker is dat Paul's boodschap gehoor krijgt. Deze campagne draait vooral om het overbrengen van zijn ideeën van vrijheid, en het ontsluieren van de waarheid. In 2001 wist amper 17% van de Amerikanen wat de Federal Reserve, de Amerikaanse Centrale Bank die op haar eentje de Amerikaanse economie geruïneerd heeft, was. Nu wil 78% van de bevolking, zoals Paul al 30 jaar zegt, dat de Fed wordt doorgelicht door een parlementaire onderzoekscommissie. Obama en Romney, handpoppen van Wall Street en de Fed, weigeren. Zij weigeren de Amerikaanse centrale bank door te lichten, maar stellen allebei voor om serveersters door de lichten of ze wel belastingen betalen op hun fooien. Net zoals Paul beginnen mensen zich vragen te stellen bij fiduciair geld, fractional reserve banking, het militair-industrieel complex, de beknotting van de burgerlijke vrijheden via de door Obama versterkte Patriot Act, ACTA, CISPA, de TSA, de centrale inlichtingendiensten als de CIA en de FBI en het onder Bush opgerichte Department of Homeland Security, dat onder het mom van de zogenaamde "strijd tegen het terrorisme". De Amerikaanse burgers doen eindelijk de moeite om hun eigen Grondwet en Bill of Rights te lezen en stelt vast dat hun huidige president, net als diens voorgangers, die met de voeten treedt.

De burgers stellen eindelijk hun eigen overheid in vraag. De Ron Paul Revolution keert zich tegen de overheid en haar vriendjes in Wall Street en in tegenstelling tot de boutadische linkerzijde en haar holle slogans van "99 %", slaagt Ron Paul erin werkbare alternatieven te bieden. De afschaffing van nutteloze federale verliesposten, de terugschroeving van vrijheidsbeperkende wetten, het intomen van de macht van de federale overheid, de strijd tegen de geldverslindende 'War On Drugs' die al duizenden mensen het leven heeft gekost, en de strijd tegen het corporatisme dat Wall Street stevig in het zadel houdt. Kortom: Ron Paul is de doorn in het oog voor de gevestigde waarden in de politiek. De luis in de pels van de Republikeinse Partij en de enige oppositie tegen het beleid van Barack Obama, en zijn politieke dubbelganger Mitt Romney.

Libera! vzw - 15 Mei 2012
Alle Rechten Voorbehouden